

15 Αυγούστου Παρακλητικός Κανών εις την Κυρίαν Δέσποιναν ημών Θεοτόκον την Ελεούσαν

Ποίημα Αθανασίου Ιερομονάχου Σιμωνοπετρίτου

**ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον PMB' (142) Ψαλμόν.
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ...**

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου.(τετράκις μετα των στοίχων)

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἐλεήμονα Θεὸν ἡ τεκοῦσα, ἐκ τῆς γαστρὸς σου, ἀγαθὴ
Ἐλεοῦσα, πλουτεῖς εὐπαρρήσιαστον πρεσβείαν πρὸς Αὐτόν· ὅθεν
τοὺς τιμῶντάς σου τὴν ἁγίαν εἰκόνα, φύλαττε ἀείποτε, ἐκ κινδύνων
παντοίων, καὶ τῷ ἐλέει θείας σου στοργῆς, ἡμῖν συγχώρει, τὰ ἄπειρα
πταίσματα.

Δόξα, ὅμοιον

Τὴν σεβασμίαν σου Μονὴν Ἐλεοῦσα, ἐν ἣ συνήθροισας ἡμᾶς ὡς
στρουθία, διὰ παντὸς περίσκεπε ταῖς θεαῖς σου εὐχαῖς,
πάντοτε ἀνάπτουσα, ἐν ἡμῖν τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν ἐπιπόθησιν, τῆς
Χριστοῦ Βασιλείας, ὅπως ὁμοῦ μετὰ παρθενικῶν, χορῶν τῆς δόξης
Αὐτῆς συμμετάσχωμεν.

Καὶ νῦν, ὅμοιον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Ἐλεοῦσα, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ
ἀνάξιοι, εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο
ἐκ τοσούτων κινδύνων τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ
ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἀεὶ, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ψαλμὸς Ν' (50)

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός,

Εἶτα ψάλλεται ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Ἐλέους ἄνοιξον ἡμῖν, Ἐλεοῦσα, τὴν πύλην. Ἀ(θανάσιος)».

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ.δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἐλέους τεκοῦσα Θεόν, Ἀγνή, Αὐτὸν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ πάντων τῶν
εὐλαβῶς, τιμώντων τὴν θεϊαν σου εἰκόνα, τὴν ἐκπηγάζουσαν ρεῖθρα
ιάσεων.

Λιμένα εὐρίσκομεν, Ἀγαθή, σεπτὴν σου εἰκόνα, ἐν κινδύνοις καὶ
πειρασμοῖς, εἰδότες ὡς πάντοτε ἐκβλύζει, θείου ἐλέους ἀείζωα
νάματα.

Ἐλέησον πάντας τοὺς εὐλαβῶς, καταπροσκυνοῦντας, Ἐλεοῦσα, τὴν
σὴν μορφὴν, καὶ δίδου ἐκάστῳ τὸ συμφέρον, πρὸς σωτηρίας ψυχῆς
τὴν ἐπίτευξιν.

Οὐράνιον δῶρον παρὰ Θεοῦ, ἡμῖν ἐχαρίσθη, Ἐλεοῦσα, ἡ σὴ εἰκὼν,
ἐν ταύτῃ γὰρ ὥκησεν ἡ χάρις, ἣν διανέμεις τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Ὡδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑψωσὸν σου τὰς χεῖρας, πρὸς τὸν Θεόν, Πάναγνε, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν
ἐκδυσώπει, τῶν προσκυνούντων σε, εἰ γὰρ καὶ σφάλλομεν, ὅμως εἰς
σὲ τὴν ἐλπίδα, Ἐλεοῦσα, ἔχομεν, ἐπανορθώσεως.

Στήσον, ὦ Ἐλεοῦσα, τὰ τοῦ ἐχθροῦ σκάνδαλα, καὶ ψυχαῖς εἰρήνην
σου δίδου, ἀπαρασάλευτον, ὅπως δοξάζωμεν,
τὴν ἀνυπέρβλητον χάριν, ἣν παρέσχε Κύριος, σοὶ τῇ Μητρὶ Αὐτοῦ.

Ἀσθενοῦντας ἐν κλίνῃ, καὶ νοσηροῖς πάθεσι, ἴασαι, σεμνὴ Ἐλεοῦσα,
ταῖς ἱκεσίαις σου· ὅπως εὐγνώμονα, εὐχαριστίαν καρδίας, πάντοτε
προσφέρωμεν, ὡς εὐεργέτιδι.

Νικητάς, Ἐλεοῦσα, κατὰ παθῶν ἅπαντας, δεῖξον τοὺς αἰτοῦντας
ἀπαύστως, τὴν σὴν βοήθειαν, ὅτι ὑπέρκειται,
ἡμῶν τὸ βάρος τοῦ ἔθνους, ὅπερ προσεγένετο, φύσις δευτέρα τις.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων καὶ βλάβης ἀντικειμένου, τοὺς
προστρέχοντας πίστει ἀγία εἰκόνι σου, καὶ δίδου χάριν μητρικὴν,
Ἐλεοῦσα Παρθένε.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Ἐλεοῦσα, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου ἄλγος.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Ἐλέους πηγὴν, τὸν Κύριον γεννήσασα, ἐλέους καὶ σύ,
παρέχεις τὰ χαρίσματα, Ἐλεοῦσα πάνσεμνε, τοῖς τιμῶσι σεπτὴν
εἰκόνα σου, καὶ προστασία ἀρράγῃς, ὑπάρχεις, Πάναγνε, τῆς
Μάνδρας σου.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ὅταν νέφη σκοτίζωσι, Μῆτερ Ἐλεοῦσα, ψυχὰς τῶν τέκνων σου, καὶ
προβλήματα παράγωσιν, ἥλιον ἡμῖν δὸς τῆς ἀγάπης σου.

Ἰατρὸς ἐπιφάνηθι, ἐν ταῖς ἀσθενείαις ψυχῆς καὶ σώματος, Ἐλεοῦσα,
τῶν τιμώντων σε, ῥῶσιν ἀδιάσειστον παρέχουσα.

Ξενωθέντας τοῖς πταίσμασι, αὐθις, Ἐλεοῦσα, ἡμᾶς ἐπίστρεψον, εἰς
ἀγάπην θεοῦ Τόκου σου, καὶ ἀεὶ ἀπτώτους διαφύλαξον.

Οὐδαμόθεν βοήθειαν, ἄλλην, Ἐλεοῦσα, τῆς σῆς ἐλπίζομεν, ἐν
κινδύνοις καὶ ἐν θλίψεσιν, ἃς γεννᾷ τοῦ βίου ἡ περίστασις.

Ὦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Νοῦν ἡμῶν ναόν, Ἐλεοῦσα, δεῖξον ἅγιον, ἔνθα τὸ ὄνομα Κυρίου
Ἰησοῦ, παραμένον, ἀγιάσει πᾶσαν ὑπαρξιν.

Ἦς δόξης Θεοῦ, ἀπολαύουσιν οἱ Ἅγιοι, σεπταῖς εὐχαῖς σου
καταξίωσον, Ἐλεοῦσα, τοὺς τιμώντας τὴν εἰκόνα σου.

Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, Ἐλεοῦσα, ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ταῖς τοῦ βίου
ἀδοκῆτοις συμφοραῖς, χορηγοῦσα, τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης σου.

Ἵνα σε ἀεὶ, Ἐλεοῦσα, μεγαλύνωμεν, σύντριψον βέλη τοῦ
ἀλάστορος, τοῦ πολεμοῦντος, πειρασμοῖς ἡμᾶς ἀείποτε.

Ὦδὴ Ϛ΄. Τὴν δέησιν.

Νεότητα, ἐκ πολέμων φύλαττε, Ἐλεοῦσα παναμώμητε Κόρη,
σκέπην τὴν σὴν, μυστικῶς ἐφαπλοῦσα, καὶ προστασίαν διδοῦσά σου
ἄμαχον, ἐν ᾧρᾳ τῇ τῶν πειρασμῶν, οὓς ὥς νέφη ταχέως ἀφάνιζε.

Ἐλέησον, Ἐλεῆμον Δέσποτα, ταῖς πρεσβείαις Ἐλεούσης Μητρός σου, πάντας ἡμᾶς, τοῦς εἰς σέ βαπτισθέντας, καὶ τὴν σὴν κλῆσιν πλουτοῦντας τὴν πάντιμον, εἰ γὰρ καὶ πίπτομεν ἀεὶ, ἐξαιτούμεθα μέγα σου ἔλεος.

Λυποῦμέν σε, Ἐλεῆμον Κύριε, καθ' ἐκάστην ταῖς πολλαῖς ἁμαρτίαις, ὅμως πρὸς σέ, προβαλλόμεθα πρέσβιν, τὴν Ἐλεοῦσαν καὶ Ἀχραντον Δέσποιναν, πιστεύοντες ὅτι πολὺ, παρὰ σοὶ ἐξισχύει ὡς Μήτηρ σου.

Εὐρήκαμεν, ἀσφαλὲς προσφύγιον, Ἐλεοῦσα, τὴν ἁγίαν μορφήν σου, ἐξ ἧς ἀεὶ, τῶν χαρίτων τὸ πλήθος, διαβιβάζεται τοῖς προσκυνοῦσί σε, καὶ πίστει λύσιν τῶν πολλῶν, αἰτημάτων ζητοῦσιν ἐκάστοτε.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Ἐλεοῦσα, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου ἄλγος.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Τοῦ ἐλέους Κυρίου πεπλήρωνται, οὐρανός, Ἐλεοῦσα, καὶ γῆϊνα, ἐξ οὗ ἔφυ· ὁ Ἐλεήμων ἐκ κοιλίας σου ἀγνῆς, διὸ Τοῦτον ἐκτενῶς, μὴ διαλίπης ἐκζητεῖν, αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν, πάντων τῶν προσκυνούντων, θεῖαν μορφήν σου, Μῆτερ, καὶ ἀξιόση μετασχεῖν, τῶν Ἀγίων θείας χάριτος.

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Εὐαγγέλιον, Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (1,39-49.56)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾷσα Μαριὰμ ἐπορεύθη εἰς τὴν Ὀρεινὴν, εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἡσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ

καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδου γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὥσεί μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Ἐλεούσης, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ.β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐλεῆμον Κύριε, τῆς Ἐλεούσης Μητρός σου, ταῖς θερμαῖς δεήσεσιν, θύραν τοῦ ἐλέους σου πᾶσιν ἄνοιξον, τοῖς πιστῶς προσπίπτουσι τῇ αὐτῆς εἰκόνι, πᾶσαν νόσον ἐξιώμενος, ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἐχθροῦ τὰ βέλη ἀφάνισον· εἰρήνην δὸς τὴν ἄσειστον, καὶ ἁμαρτιῶν τὴν συγχώρησιν. Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ, ἡμέρᾳ καταξίωσον ἡμᾶς, τῆς ποθητῆς Βασιλείας σου, μετὰ τῶν Ἀγίων σου.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, Ἀγνή Παρθένε Ἐλεοῦσα, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Μεταβολὴ τῶν βλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Ἐλεοῦσα Παρθένε, σῶζε Μάνδραν σου σεπτὴν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ώδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τε, διηγοῦνται τὸ ἔλεος Παντοκράτορος, δι' ὅπερ σε παρέσχε, ἡμῖν τοῖς χριστωνύμοις, Ἐλεοῦσα προσφύγιον, ἐν τοῖς τοῦ βίου δεινοῖς, καὶ νόσοις πολυτρόποις.

Ὑπὲρ ποιμένης σου ταύτης, τῆς τιμώσης εἰκόνα τὴν σεβασμίαν σου, δυσώπει Ἐλεοῦσα, Φιλάνθρωπον Δεσπότην, ὅπως ἔλεος ἄπειρον, δείξῃ ἡμῖν τοῖς Αὐτόν, ἀεὶ δοξολογοῦσι.

Σάλον κόπασον Μῆτερ, λογισμῶν ἀμφιβόλων τῶν ἀνυμνούντων σε, καὶ παρέχε εἰρήνην, ψυχαῖς ταῖς κλονουμέναις, Ἐλεοῦσα ἐκ θλίψεων, χαρὰν δὲ δίδου ἡμῖν, πρεσβείαις σου ἀγίαις.

Ἄγχη λῦε ταχέως, Ἐλεοῦσα ὡς νέφη ταῖς ἰκεσίαις σου, τῆς νόσου δὲ καρκίνου, ἀπάλαττε τοὺς ὅσοι, ἐπὶ κλίνης κατὰκείνται, ὅπως τιμῶσιν ἀεὶ, τὴν θείαν σου εἰκόνα.

Ώδὴ η΄. Τὸν βασιλέα.

Τοὺς δουλωθέντας, τῇ οὐσιῶν ἐξαρτήσῃ, Ἐλεοῦσα ἀπάλλατε ταχέως, καὶ ἐλευθερίαν, ψυχῶν τούτοις παράσχου.

Ἡ Μάνδρα αὕτη, πολυπληθῆ θαύματά σου, Ἐλεοῦσα κηρύττει διατόρως, ἣν ἀεὶ φυλάττοις, ἐκ θλίψεων παντοίων.

Νίκην παράσχου, κατὰ παθῶν Ἐλεοῦσα, τῶν θλιβόντων ψυχὰς τῶν προσκυνούντων, θείαν σου εἰκόνα, ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ.

Ποίαν ἐτέραν, καταφυγὴν Ἐλεοῦσα, πλήν σου εὕρωμεν ἐν δεινοῖς τοῦ βίου, οἱ τὴν σὴν εἰκόνα, πλουτοῦντες εὐγνωμόνως.

Ώδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου, εὐχου Ἐλεοῦσα, καὶ αἰτημάτων τὴν δέησιν πρόσδεξαι, λύσιν παρέχουσα τούτων, καὶ χάριν δίδουσα.

Λαόν σου Ἐλεοῦσα, καταφεύγοντά σοι, πλήσον ἐλέους καὶ πάριδε πταίσματα, ὅπως τυχὼν Παραδείσου, ὑπερδοξάζῃ σε.

Ἡ χάρις σου μεγίστη, Ἐλεοῦσα Κόρη, καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν εὐχῶν σου ἀπέραντος, ἃς τοῖς σεπτῇν σου εἰκόνα, τιμῶσι δώρησαι.

Νυκτός τε καὶ ἡμέρας, ὕψωσον τὰς χεῖρας, πρὸς τὸν Δεσπότην
Πανύμνητε Δέσποινα, καὶ τοῦ ἐλέους τὴν χάριν, ἡμῖν κατάγαγε.

Ἀγκάλαις σου κρατοῦσα, Ἐλεοῦσα Μῆτερ, Παντελεήμονα Κύριον
αἵτησαι, ἁμαρτιῶν καὶ πταισμάτων, ἡμῶν τὴν ἄφεσιν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν
ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξωτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν
Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως
Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Μῆτερ Ἐλεοῦσα θαυματουργέ, τοὺς ἀσπαζομένους, τὴν εἰκόνα σου
τὴν σεπτὴν, σκέπε καθ' ἐκάστην, ἀπὸ παντὸς κινδύνου,
καὶ Βασιλείας πύλας, τούτοις ὑπάνοιξον.

Μὴ ἐλλίπης σκέπειν ἡμᾶς ἀεὶ, Ἐλεοῦσα Μῆτερ, ἀπὸ θλίψεων καὶ
κακῶν, τοῦ ἀντικειμένου, παρέχουσα εἰρήνην, καὶ σταθερὰν ὑγείαν,
ψυχῆς καὶ σώματος.

Θεῖῳ σου ἐλέει πληγὰς ἡμῶν, τὰς ἐξ ἁμαρτίας, Ἐλεοῦσα ὡς ἀγαθὴ,
ἴασαι καὶ δίδου, μετάνοιαν πταισμάτων, καὶ ἀλλαγὴν τοῦ βίου,
ψυχοσωτήριον.

Μητρικὴν σου χάριν δίδου Ἀγνή, τοῖς ἐν ἀσθενείαις, καὶ παντοίοις
βίου δεινοῖς, ὅπως Ἐλεοῦσα, εἰκόνα σου τὴν θεῖαν, τιμῶμεν ἐκ
καρδίας, καὶ σὲ δοξάζωμεν.

Ὡσπερ ἔχομέν σε ἐν τῇ ζωῇ, Ἐλεοῦσα σκέπην, καὶ προσφύγιον
ἀσφαλές, οὕτως ἐν ἡμέρᾳ, Δευτέρας Παρουσίας, γενοῦ πρὸς τὸν
Δεσπότην, ἡμῶν μεσίτρια.

Πάντες οἱ χριστώνυμοι εὐλαβῶς, σὲ δοξολογοῦμεν, Ἐλεοῦσα Μῆτερ
Θεοῦ, καὶ παρακαλοῦμεν, συγχώρησιν παράσχου, ἐν γνώσει καὶ
ἀγνοίᾳ, ἑξαμαρτάνουσι.

Τὴν Μονὴν σου φύλαττε ἀσινῇ, Μῆτερ Ἐλεοῦσα, ἐξ ἀλάστορος
προσβολῶν, τὰς δὲ μοναζούσας, αὐτῆς μὴ διαλίπης, κρατεῖν ἐν τῇ
ἀγάπῃ, Υἱοῦ φιλάτου σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον...

καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοί προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοί γάρ πεποιθήμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἰ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἦχος β. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δεῦτε Ἐλεούσης τὴν μορφήν, καταπροσκυνήσωμεν πόθῳ ἵνα ληψώμεθα, ἔλεος ἀμέτρητον τοῦ Φιλανθρώπου Χριστοῦ, νόσων σώματος ἴασιν, καὶ λύσιν ἀνάγκης, ἄρσιν πάσης θλίψεως, καὶ πειρασμοῦ τοῦ ἐχθροῦ. Αὕτη γὰρ ὡς Μήτηρ δωρεῖται, τοῖς ἐξαιτουμένοις ἐν πίστει, τάχιστα δεήσεων τὴν πλήρωσιν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδά μου, εἰς σέ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

**Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν**